

Skat er hensigtsmæssig eller ikke, hvorvidt denne Skat bør vedblive eller ikke, og desuagtet forlanger man, at Thinget, uden at kjende Realiteten, skal gaae ind paa at votere en Skat for en længere Tid, end der er nødvendigt, for at bringe Sagen til Ende. Det forekommer mig, at dette er at gaae udenfor den Rettighed, som egentlig er givet den lovgivende Forsamling. Den lovgivende Forsamling skal vel give sit Minde til og votere Skatter, men ikke for længere Tid, end den virkelig er overbevist om, at det er nødvendigt. Her er Intet forekommet, som har godtgjort, at det skulde være nødvendigt at votere denne Skat for en længere Tid end for Aaret 1852, og denne Nødvendighed med Hensyn til Aaret 1852 er alene opstaaet derved, at man, paa Grund af et formelt Spørgsmaal, ikke saa sig istand til at gaae ind paa denne Forlængelse af 3 Maanedere, som af Udvalget var foreslaaet. Jeg maa vel bede bemærket, at, saavidt jeg har opfattet Forhandlingerne, var man enig om, at det var hensigtsmæssigt at gaae ind paa disse 3 Maanedere. Man ønskede at gaae ind derpaa; men det var alene den formelle Grund, som foranledigede, at Thinget troede, at man ikke kunde gjøre det, og at man derfor skulde holde sig til Forlængelsen af Aaret 1852.

Finantsministeren: Da Indenrigsministerens Tilstedeværelse i det andet Thing er nødvendig paa Grund af Finantslovens Behandling der, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det sidste Foredrag, skjøndt jeg virkelig gjør det med en vis Sky; thi den ærede Taler har bragt dette Spørgsmaal, som forekommer mig at være af en forholdsviis ringe Vigtighed, hen paa et meget principielt og høitgaaende Standpunkt (Munterhed), saa at jeg befinder mig i nogen Forlegenhed derved. Jeg troer for det Første ikke, at de Uttringer, jeg tillod mig under den forrige Behandling, skulde være i Strid med det Ønske, der næres saavel af Regjeringen som af Rigsdagen, om at fremskynde Lovarbeidet saameget som muligt; men Erfaringen lærer, at man i denne Henseende ikke kan udrette Alt, hvad man gjerne vilde, og hvad der maa tale til Regjeringens Udskyldning for, at den

ikke strax har alle Lovforslag færdige, det er, deels at der ere endeel Lovforslag at gjøre færdige, deels at Tiden imellem de forskjellige Rigsdagssessioner ikke er meget lang, og endelig at Regjeringen har med mange forskjellige Organer at gjøre, som skulle yde den Bistand, og som ikke alle arbeide med den meest anstrengte Hurtighed. Som en Folge deraf kan det skee, at Regjeringen oftere kan komme i det Tilfælde, selv ved mindre vigtige Sager, at den ikke er istand til at fremlægge dem færdige ved Rigsdagssessionens Begyndelse. Hvad nu den foreliggende Sag angaaer, saa er det vistnok sandt, at den angaaer en Skat, og at der vistnok er al mulig Anledning til at være forsigtig med at vedtage Skatter; men jeg troer dog ikke, at denne Skattevotering i nærværende Tilfælde vil kunne siges at være foretaget saa overordentlig iblinde, som den sidste ærede Landstingsmand har ytret; thi Rigsdagen har dog vistnok en Erindring om, at den før har haft med denne Skat at gjøre, og at det ikke er første Gang, at denne Forhøielse voteres. Jeg skal nu for mit Bedkommende personlig helst ønske, at det blev ved det Forslag, som er vedtaget ved Sagens anden Behandling; men det er af en ganske anden Grund end den ærede Landstingsmand mener. Jeg har nemlig den Anskuelse, at denne Forhøielse af Accisen saavel som Accisen i dens nærværende Skikkelse indtil videre allersigtsmæssigst bør vedblive, og at man indtil videre helst maa være fri for al videre Undersøgelse om Forandring i denne Retning; dette vil fremgaae af Motiverne og af det, som jeg har tilladt mig at udtale i denne Retning, og jeg troer ogsaa, at den Kjøbenhavnske Grosserer-Societets-Comitee i den Henseende har deelt min Anskuelse. Men nu kan jeg ikke nægte, at jeg anseer det for et af de allersikreste Midler til at faae denne Lov atter forlænget paa næste Rigsdagsmøde, naar den udløber med Kalenderaaret; thi saa vil man formodentlig om et Aar omtrent være i samme Stilling, som man nu er. Det er heller slet ikke inconseqvent, naar det oprindelige Lovforslag fulgte Kalenderaaret istedetfor Finantsaaret, at man da senere kunde ansee det hensigtsmæssigt, at Finantsaarets